

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

§. 1. Relatio, quam de modo suæ orationis ad P. Generalem Societatis
misit

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

puè Religiosos; & magis adhuc eos, quibus animarum cura incumbit, quas per viam Orationis, & familiaritatis cum Deo Domino nostro deducunt, modò proprium, & ipforum, quibuscum agunt, profectum quærant. Tempus quoque perpendendum est, quod ad eam gratiam obtinendam impendit; & in memoriam reuocandæ diligentia, & conatus ab ipso adhibiti, vt voti sui compos euaderet, quæ retulimus capite secundo: vt his omnibus simul benè perpensis, si perceptus fructus arridebit, non negligamus animum ad similem laborem applicare.

Relatio, quam de modo suæ orationis ad P. Generalem Societatis misit.

§. I.

SEX DECIM annis laborem subiui instar arā-
tis, & fructum non colligentis. Habebam tūc
pusillū & angustū cor cum ingenti dolore, eò
quod aduerterem, deesse mihi dotes, & talenta, ob
quæ videbam alios amari, & magni fieri; valdeque
turbabar, & affligebar ob varias causas, ac deside-
rium vacandi orationi, non constituens nec inue-
niens quietem in rebus, in quibus oportuisset illam
habere. Quam tentationē superavi, statuens apud
me, non plus orationi impedere, quàm Sancta O-
bediētia præscriberet: deposita ac reiecta inquie-
titudine illa, inaniq; appetitu euadēdi in hoc excel-
lens; & singulares fauores accipiēdi sicut alij, qui
plus quàm ego merebātur. Eodem tēpore etiā ad-
uertebam, defectus meos potius mihi esse graues,
quàm me humiliare: & videbātur mihi esse impedi-
mento,

I 4

mento

mento ad consilia, quæ Deus moliebatur, & ea hac cordis mei angustia affligebant me aliorum defectus, quorum curam gerebam: & existimabam, bonam gubernationem hoc exigere, ut cum illis agerem, ut semper cum animi moerore omnia agerent, donec se emendarent.

ELAPSIS quatuordecim annis, eo usque deveni, ut in Dei conspectu me collocarem, ubi instar pauperis alicuius Eleemosynam acciperem: sed quoniam me ipsum valde respiciebam, toto hoc tempore valde fui desolatus, iudicans, me non peruenturum ad perfectionem: & quia Deus non se mihi ita fauentem dulcemque ostendebat atque alijs: agnoui stultitiã meam: qui cum malè à Deo recessissem; peius ad eundem redire vellem. Converterus itaque ad me ipsum, per multos dies erubesceram in conspectu Domini, nec poteram pro pudore, verbum aliquod proferre, nisi ut me puniret, ignosceret, & remedium adferret: donec vocatus fui & admissus ad eminentius aliud exercitium: & hac arte alij etiam sunt adiuti.

ELAPSIS iam sexdecim annis ex tempore adverti cor meum mutatum, ac dilatatum, à creaturis expeditum, & cum stupore quodam ei simili, quo beati affecti dicent in extremo Iudicio: quando te vidimus, Domine, omne bonum vidimus, & satiati sumus! hic itaque multa simul accepi. In primis veram opinionem, & appreciationem a precioso scientiamque; illud à vili separandi: Hic inveni media satis apta, nec difficilia ad cælum perueniendi; & me ipsum in Congregatione quadam ad beatitudinem destinata conspexi. Hic novam accipi notitiam, & intelligentiam veritatum, quibus

anima iucundè alebatur: cuius finis erat quies & tranquillitas, ita vt penetrarem ad pectus vsque ipsius Dei, ex quo veritates illæ fluebant. Cessauit autem hoc per breue aliquod tempus: redibat tamen interdum; & nunc frequentius Deo fit laus.

Hic etiam subsidium accepi ad viuendum in cruce, in labore, & probatione, quamdiu voluerit Deus. Sensim etiam timorem deposui ex cordis mei angustijs & pusillanimitate conceptum erga eos, qui præstantiori essent intelligentia & sanctitate præditi: coram quibus non audebam aliàs comparere, iudicans me inter eos nec hominem esse, nec Intellectum aut Eruditionem aliquam habere; nec posse viuere, nisi positum in medio alicuius Viri sancti ad vnam partem & alterius rerum gerendarum periti ad alteram, ob meos in vtroque genere defectus; nunc autem licet omnes magni faciam, eisq; opus habeam: videor mihi nõ ita eorum opera indigere, vt prius; sed melius mihi & commodius esse cum Deo solo viuere, in quo omnia habeo.

Hic mihi intelligentia data est facultatis spiritus interioris pro me & alijs, iuxta illud Psalmographi: *b Quoniam respexisti humilitatem meam, saluasti de necessitatibus animam meam.* Et ex tunc experiri coepi vitam quandam interiorẽ a Deo mihi donatam: vt ab ipso dirigerer etiam in rebus minoribus. Ea quæ prius valde me sollicitum reddebant & opprimebant: nunc fœlicius expedita video, quàm si dies noctesque de eis disponendis & expediendis cogitassem: ipsaque experientia didici illud S. Petri: *c Omnem solici-*

c 1. Pet. 5. 7.

tudinem vestram proijcientes in eum: quoniam ipsa est cura de vobis. Et expertus, quàm difficile ad liberationem meam redeam, cum non feci quod debebam: hic mihi magnus fuit stimulus, & simul cautela & praesidiũ in agendo cum proximis, ad ita praestandum, quod debebam; vt nec me ipsum effunderem, nec peccarem.

Hic solatium accepi & leuamen in gubernatione: ne cura hæc traheret me totum post se: enim libera & expedita cuiusdam voluntatis opus, inter multas & graues curas, absq; vlla cura versari. Hic mihi datum fuit seriuo ingredi in me ipsum; & simul infixam mihi quasi ordinaria quaedam corporalis Christi Domini nostri compositionis. Hic anxietates meæ & tentationes enauerunt habendi plus temporis ad incumbendum orationi: & expertus sum, *D E V M* plus dare verè mortificato in vna orationis hora, quàm non mortificato in multis: & plus mihi dari per viam occupationum à *D E O* praescriptam: quàm in otio & lectione Sanctorum, quam absq; tali obedientia ego ipse querebam. Ex tunc ipsi defectus non ita me terrent, aut grauunt; sed quodammodo me recreant: quia me humiliter: dũ quod in me est, mihi manifestant, deficient, & efficiunt, vt parũ mihi ipsi fidens, ad Deum ipsum transeam. Et ita illos quasi fenestras quaedam animæ concipio, per quas Dei lux ingressa efficit, vt aduertam: defectus non volitos nec spontè & scienter admissos non impedire consilia Dei: quare non plures illos facio, quàm sufficiat, vt coram ipso Deo de eis erubescam; & intelligam, opus esse nos ipsos deserere, alieni etiam defe-

defectus excitant in me compassionem, vt aduertam impatientia meae fuisse, quod moestos illos, ac moerentes efficere studerem: & potiùs opus esse illos tolerare: non tam illos, quàm ipsum DEVM intuendo. & tunc sequetur, vt DEVS subditos nostros reddat nobis promptos, iuxta illud: *d qui subdit populum meum d Psal. 143. 2 sub me & c.*

EX QVO Dominus DEVS noster hanc mihi *Modus orationis eius.* exhibuit misericordiam: oratio mea est, collocare me in eius praesentia, internè mihi & externè oblata, idque permanenter per modum habitus, cum eo exultanti. Consultatur Sanctus Thomas 2. 2. q. 24. art. 9. ad. 3. vbi ait, Tyronum siue Incipientium, Proficientium, & Perfectorum, omnium quidem studium esse, ad hoc principaliter intendere, vt DEO inhæreant; sed cum hoc discrimine: Quod Perfecti etiam in charitate proficiant; non tamen hæc est principalis eorum cura; sed eorum studium circa hoc maximè versatur, vt Deo inhæreant, eoque fruuntur: & licet idem etiam Incipientes, & Proficientes querant: magis tamen sentiunt circa alia suam sollicitudinem: Incipientes quidem, de vitandis peccatis; Proficientes verò de profectu virtutum: & in ipso corpore Articuli ponit exemplum motus corporalis, in quo primùm receditur à termino, deinde appropinquatur ad alium terminum, in quo tandem est quies. Idem etiam Sanctus in Opusculo sexagesimo tertio de beatitudine, ad finem tertij principalis argumenti agens de modo & ratione, qua Beati fruuntur Deo.

e Isa. 9.6.

Deo Domino nostro in gloria, ait; similiter in hac vita esse continuò fruendum Deo, cum sit proprium nostrum bonum, & quidem dignissimum quo fruamur per eius gratiam & dona: in quibus & in reliquis nostris actionibus idem nobis meritò est quærendum, cum dicat Isaias: *etiam datum Dei datum esse nobis*, ut eo fruamur etiam hac vita. Ex quo apparet insignis cæcitas & impudentia eorum, qui anxie Deum quærunt & suspirant, ut inueniant; & in ipsa oratione clamant, ut eos audiat: nec aduertunt, se esse templa viua, iuxta Apostolum, in quibus summum hoc bonum verè habitat; & maiestas ipsa diuina requiescit: tamen nunquam attendunt, ut præsentem ipso Domino fruantur. Annon stultus est, qui extra domum suam quærit, quod habet in ea? & quis vnquam vidit aliquem eo cibo ali, quem quærit aut illi occurrit, quem tamen nec gustauit, nec comedit, aut instrumento uti, quod non inuenit? talis igitur est vita Deum semper quærentis, nec eo fruentis cuius propterea opera sunt minus perfecta. Idem quoque Sanctus 2. 2. q. 183. a. 2. ad. 1. ait: licet libenter pro Deo pati indicium sit amoris eius: certius tamen est indicium, si, omnibus rebus ad hanc vitam spectantibus relictis, cum eodem Deo in oratione gaudeat ac delectetur. Ex quo facile constat, Dei fruitionem fructum esse communem Beatorum, qui sunt in cælo; & Iustorum, qui adhuc in terra versantur.

INTERDUM etiam in Oratione ratiocinor secundum intellectum mihi datum, circa verba diuinæ Scripture, & secundum internas instructiones interdum taceo, & requiesco: quod silentiū, & requies

quies in eius præsentia ingens est thesaurus: Domino enim omnes res loquuntur, suntque in eius oculis apertæ: cor meum, vota mea, finis meus, conatus meus, mea viscera, scientia mea, vis & facultas mea: talesque sunt diuinæ eius Maiestatis oculi, ut vel ipso aspectu defectus meos remouere, desideria accendere, alasque mihi ad volandum, dare possint: cum ipse bonum meum, & obsequium suum magis cupiat, quam ego ipse. Ex quo anima deducit: quod cum ipse sit viæ dux, penetretque per itineris angustias: debeat & ipsa per easdem transire: idè enim ipse præcessit, ut cum quiete & pace ipsum sequatur, conquiescendo in prædicta fidei veritate: hoc reputans solatium, quod si non obtineat quod cupit, & quærit: obtinet aliquid maius, conformitatem scilicet suæ voluntatis cum diuina, in qua exequenda vitam suam cõsistere reputat; nolens plus scire, quàm ipse dare voluerit; nec celerius, nec alijs vijs, quam ipse præscribere voluerit, iuxta illud libelli Contemptus mundi, si eò perueneris, ut non te ipsum quæras, sed me: tunc mihi multum placebis, & viues in magno gaudio: debilitati autem cordis sapius gementis propter onus respondebit: nunquid desinet esse melius in te, quod Deus iam fecit? aut quòd tibi non videatur bonum desinet ipse facere suam voluntatem? Et hoc nunc est, in quo magis hæreo: estque mihi solatium, quod videam me coram Dei oculis pati, ac tractari, sicut ipse vult.

(*) (*)
(*)

§. II. Quo-

*Est libellus
Thomæ de
Kempis, de
imitatione
Christi.*